

SKABELSESTID

Pave Frans' budskab til Verdensbededag for omsorg for Skaberværket 2020

“I skal hellige det halvtredsindstyvende år og udråbe frigivelse I landet for alle dets indbyggere; det skal være et jubelår for jer” (3 Mos 25,10)

Kære brødre og søstre,

Hvert år, især efter offentliggørelsen af rundskrivelsen *Laudato si'* (på dansk *'Lovet være Du'*, 24. maj 2015), markerer den første dag i september for den kristne familie Verdensbededagen for omsorg for Skaberværket. Denne dag indleder *Skabelsestiden*, der løber frem til 4. oktober, hvor Kirken fejrer den hellige Frans af Assisi. Under denne periode fornyr de kristne over hele verden deres tro på Gud, Skaberen, og forenes på en særlig måde i bøn og handling for at beskytte vort fælles hjem.

Det glæder mig, at temaet som den økumeniske familie har valgt for fejringen af skabelsestiden 2020, er *'Et jubelår for Jorden'*, idet det i år er 50-årsdagen for initiativet *'Jordens Dag'*.

I Den hellige Skrift er et jubelår en hellig tid til at mindes, vende om, hvile sig, genoprette og glæde sig.

1. En tid til at mindes

Vi er inviteret til især at blive mindet om, at skabelsens endemål er at træde ind i Guds *'evige sabbat'*. Denne rejse finder sted i tiden og omfavner rytmen i ugens syv dage; cyklussen på syv år og det store jubelår, der indtræffer ved afslutningen på de syv sabbatar.

Et jubelår er også en nådens tid til at fejre skabelsens oprindelige kald til at eksistere og blomstre som et fællesskab af kærlighed. Vi eksisterer kun gennem relationer: med Gud, Skaberen, med vore brødre og søstre som medlemmer af én fælles familie, og med alle skabninger som lever i vort fælles hjem. *”Alt er forbundet, og vi mennesker er forenet som brødre og søstre på en vidunderlig pilgrimsfærd, sammenføjet af den kærlighed, Gud nærer for hver af sine skabninger, den som også forener os i øm hengivenhed med broder sol, søster måne, broder flod og moder jord”* (LS, 92).

Et jubelår er derfor en tid til at mindes og forvalte vores interrelationelle eksistens. Vi må til stadighed mindes om, at *”alting er indbyrdes forbundet, og at ægte omsorg for vore egne liv og vort forhold til naturen er uadskilleligt fra broderskab, retfærdighed og trofasthed mod andre”* (LS, 70).

2. En tid til at vende om

Et jubelår er en tid til at vende om og ransage sig selv. Vi har brudt de bånd som forenede os med Skaberen, med andre mennesker og med resten af skabelsen. Vi må læge disse ødelagte relationer, der er nødvendige for at kunne opretholde os selv og hele livets struktur.

Et jubelår er en tid til at vende tilbage til Gud, vores kærlige Skaber. Man kan ikke leve i harmoni med skabelsen uden at være i fred med Skaberen, kilden og oprindelsen til alt. Som pave Benedikt bemærkede *”begynder det brutale forbrug af skabelsen når der ikke findes nogen Gud; hvor materien blot er vort materiale, hvor vi selv er den sidste instans, og hvor helheden ganske enkelt er vor ejendom”* (Møde med præsterne i bispedømmet Bolzano-Bressanone, 6. august 2008).

Et jubelår inviterer os til atter at tænke på de andre, navnlig de fattige og de mest udsatte. Vi er på ny kaldede til at tage imod Guds oprindelige og kærlighedsfulde skabelsesplan som vores fælles arv; en banket, som vi skal dele med alle vore brødre og søstre i en ånd af gæstfrihed; ikke i en uordnet konkurrence, men i et hjerteligt fællesskab hvor man støtter og beskytter hinanden. Et jubelår er en tid

til at give opmærksomhed til de undertrykte og alle dem, der er lænket fast i det moderne slaveris forskellige kæder, herunder menneskehandel og børnearbejde.

Vi må også igen begynde at lytte til jorden, det Skriften kalder *adamah* – det sted hvorfra mennesket, Adam, blev formet. I dag opfordrer skabelsens røst os til at vende tilbage til vor rette plads i den naturlige orden, til at huske, at vi er en del af – og ikke herrer over – livets sammenflettede net. Biodiversitetens opløsning, den svimlende hast i klimakatastrofer, den ulige effekt som den nuværende pandemi har på de fattigste og mest udsatte er alarmklokker på forbrugets ubegrænsede grådighed.

Vi kan især i denne skabelsestid lytte til skabelsens hjerteslag. Den fødes for at vise og formidle os Guds herlighed, for at hjælpe os med at finde Herren overalt i hans skønhed og for at vende tilbage til ham (jf San Bonaventura, I II Sent., I, 2,2, q.1, Brevil., II, 5.11). Jorden, vi er rundet af, er derfor et sted for bøn og meditation: ”Lad os vække den æstetiske og kontemplative længsel, som Gud har givet os, til liv” (Apostolisk formaning *Querida Amazonía*, 56). Evnen til at forundres og begrunde er noget vi især kan lære fra vore brødre og søstre i de oprindelige befolkninger, der lever i harmoni med jorden og dens mange former for liv.

3. En tid til at hvile

I sin vished oprettede Gud sabbatten således at jorden og dens indbyggere havde mulighed for at hvile sig og komme til hæfterne igen. Men i dag driver vores livsstil planeten udover dens grænser. Den fortsatte jagt efter vækst og den uophørlige produktionscyklus og forbruget udpiner miljøet. Skovene udtyndes, jorden eroderes, markerne forsvinder, ørkenen tager over, havene forsures og stormene intensiveres. Skabelsen jamrer sig!

Under jubelåret opfordres Gudfolket til at holde pause fra deres almindelige arbejde så jorden får mulighed for at forny sig og verden kan omorganisere sig takket være et mindre forbrug. I dag er vi nødt til at finde frem til en retfærdig og bæredygtig livsstil, der giver jorden den hvile, den fortjener, så den fortsat kan udgøre et tilstrækkeligt livsgrundlag for alle uden at vi ødelægge de økosystemer, der opretholder os.

Den nuværende pandemi har på en eller anden måde fået os til at genopdage en enklere og mere bæredygtig livsstil. Krisen har givet os mulighed for at udvikle nye måder at leve på. Vi har været i stand til at se, hvordan jorden kan komme sig hvis vi lader den hvile: luften er blevet renere, vandet mere gennemsigtigt og dyrearter er vendt tilbage til mange af de steder, hvor de tidligere var forsvundet fra. Pandemien har ført os til en skillevej. Vi skal udnytte dette afgørende øjeblik til at sætte en stopper for overflødige og destruktive tiltag og aktiviteter, og i stedet opdyrke gode værdier, relationer og projekter. Vi er nødt til at kigge på vort energiforbrug, vort forbrug, transport og mad. Vi må fjerne de ikke-væsentlige og skadelige aspekter i vores økonomier og skabe frugtbare måder at handle, producere og transportere varer på.

4. En tid til at reparere

Et jubelår er en tid til at reparere skabelsens oprindelige harmoni og læge de ødelagte menneskelige relationer.

Jubelåret opfordrer os til at genoprette retfærdige sociale relationer, til at genoprette frihed og ejendom og eftergive hinandens gæld. Vi bør derfor ikke glemme den langvarige udbytning af den sydlige del af planet, der har efterladt en enorm økologisk gæld, navnlig på grund af en rovdrift på ressourcer og en overdrevet brug af miljøet til affaldshåndtering. Det er tid til at genoprette retfærdigheden. I den forbindelse fornyer jeg min appel om at eftergive de svageste landes gæld i lyset af de alvorlige virkninger af de sundhedsmæssige, sociale og økonomiske kriser, som der sket i kølvandet på Covid-19. Det er også vigtigt at sikre at genopretningen på det globale, regionale og nationale plan gøres effektivt, med politikker, lovgivning og investeringer, der fokuserer på det fælles bedste og med garanti for, at de globale miljømæssige og sociale mål nås.

Det er også nødvendigt at reparere jorden. Det er af yderst vigtighed at genoprette balancen i klimaet, idet vi befinder os i en nødsituation. Tiden er ved at rinde ud hvilket vores børn og unge minder os om. Der må gøres alt, hvad der står i vor magt, for at begrænse stigningen i den globale middeltemperatur,

så den er under 1,5 grader Celsius, som fastsat i Paris-aftalen om klimaet: at gå ud over denne grænse vil vise sig at være katastrofalt især for de fattigste samfund rundt om i verden. På dette kritiske øjeblik er det nødvendigt at fremme solidariteten i og mellem generationerne. Som optakt til det store klimatopmøde i Glasgow, Storbritannien (COP 26), opfordrer jeg alle lande til at vedtage mere ambitiøse nationale mål for at formindske udledningerne.

At gendanne biodiversiteten er lige så vigtigt, fordi vi har aldrig tidligere set så mange arter forsvinde og en større nedbrydning af økosystemet. Det er nødvendigt at støtte FN's opfordring om at beskytte 30 % af jorden som et beskyttet habitat inden år 2030, for at stoppe det alarmerende tab af biodiversitet. Jeg opfordrer det internationale samfund til at arbejde sammen for at sikre, at biodiversitetstopmødet (COP 15) i Kunming, Kina, bliver et vendepunkt for genoprettelsen af jorden som et hjem, hvor livet findes i overflod, sådan som det er Skaberens vilje.

Vi har genoprette retfærdighed i tankerne og sikre, at dem, som har boet i et område i generationer, kan genvinde kontrollen over dens anvendelse. De oprindelige befolkninger må beskyttes mod virksomheder, især multinationale virksomheder, der bedriver skadelig udvinding af fossile brændsler, mineraler, træ og agroindustrielle produkter ”på måder, de aldrig ville kunne i deres hjemlande, de lande hvor de har deres indtjening” (LS, 51). Disse virksomheders forseelser udgør en ”ny form for kolonialisme” (den hellige Johannes Paul II, tale til det pavelige akademi for socialvidenskaber, 27. april 2001, citeret i *Querida Amazonía*, 14), der skammeligt udnytter fattige samfund og lande, desperate efter økonomisk udvikling. Det er nødvendigt at styrke national og international lovgivning, så den regulerer udvindingsindustriernes aktiviteter og sikrer adgang til retfærdighed for de berørte.

5. En tid til at glædes

I bibelsk tradition repræsenterer jubelåret en glædelig begivenhed, som indvies med trompetfanfare, der gjalder over hele jorden. Vi ved, at jordens og de fattiges råb er blevet hørt de seneste år. Samtidig er vi vidne til hvordan Helligånden inspirerer personer og samfund overalt til at gå sammen for at genopbygge vort fælles hjem og forsvare de mest udsatte. Vi er vidne til den store mobilisering af mennesker, der langsomt vokser frem – personer fra nedden og fra periferierne, som generøst arbejder for at beskytte jorden og de fattige. Det er glædeligt at se hvor mange unge mennesker og grupper, især blandt de oprindelige befolkninger, der fører an i reaktionen på den økologiske krise. De efterlyser et jubelår for jorden og en ny begyndelse i erkendelsen af, at ”der kan ske ændringer” (LS, 13).

Det er også glædeligt at se hvordan det særlige jubelår for *Laudato si'* inspirer til mange initiativer på lokalt og globalt plan for omsorgen for vort fælles hjem og de fattige. Dette år bør resultere i langsigtede handlingsplaner så familier, menigheder, bispedømmer, ordener, skoler, universiteter, hospitaler, virksomheder, gårde og andre har mulighed for at leve økologisk i praksis.

Vi glæder os også over, at de troendes samfund er forenet i at skabe en mere retfærdig, fredelig og bæredygtig verden. Det er en grund til særlig glæde over, at skabelsestiden er blevet et virksomt økumenisk initiativ. Lad os fortsætte med at vokse i erkendelsen af, at vi alle lever i et fælles hjem og at vi alle er medlemmer af den samme familie!

Lad os glædes over Skaberens, der i sin kærlighed til os støtter vores ydmyge indsats for jorden. Det er også Guds hus, hvor hans ord ”blev kød og tog bolig iblandt os” (Joh 1,14), og som konstant fornyes af Helligåndens udgydelser.

”Udsend din ånd og jorden vil fornyes” (jf Sl 104,30).

Givet i Rom, Laterankirken, 1. september 2020

FRANS

Kilde: www.kalolsk.de